

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupený JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 12. 2018, č. j. 52 Af 71/2017 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Jiřího Klavíka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017, č. j. 42400/17/5200-10422-711473, změnil rozhodnutí - dodatečný platební výměr - Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 9. 9. 2016, č. j. 1489980/16/2805-50523-606214, tak, že žalobci zvýšil doměřenou daň z příjmu za zdaňovací období 2013 na částku 548 433 Kč a současně tím žalobci vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 112 486 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové -pobočky v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“), jenž ji rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 52 Af 71/2017 – 49, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalobce do velké míry v žalobě jen opakuje svoje argumenty z odvolání proti rozhodnutí správce daně. Žalobce učinil nesporným, že v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně části uplatněných výdajů ve výši 3 901 546,70 Kč za dovoz a nákup vozidel a náhradních dílů od společnosti HORIZONWIND, s. r. o. Namítal však zejména, že (a) bez ohledu na neunesení důkazního břemene mu měl správce daně stanovit daň podle pomůcek, protože vozidla a náhradní díly

skutečně pořídil a (b) nevěděl, že společnost HORIZONWIND, s. r. o. je nekontaktní a spoléhal se na to, že není označena jako nespolehlivý plátc daně ve smyslu § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

[4] K argumentu sub (a) výše krajský soud rozsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že neunesení důkazního břemene neznamená automatický přechod na stanovení daně prostřednictvím pomůcek. Je třeba trvat na tom, že žalobce měl jednoznačně prokázat vynaložení tvrzených výdajů a jejich okolností, včetně toho, kdo takové plnění dodal. To se však žalobci nepodařilo. Pro stanovení daně podle pomůcek pak nebyly splněny zákonné podmínky, protože nebylo zpochybněno žalobcovo účetnictví jako celek a nebyly ani zpochybněny doklady svědčící o dalším prodeji tohoto zboží. Za nevěrohodné byly označeny pouze doklady týkající se nabytí zboží a služeb od společnosti HORIZONWIND, s. r. o.

[5] K argumentu sub (b) výše krajský soud uvedl, že nekontaktnost společnosti HORIZONWIND, s. r. o. nebyla jedinou skutečností, která vyvolala pochybnosti orgánů finanční správy o tom, zda žalobce oprávněně zahrnul do daňově uznatelných výdajů částku za dovoz a nákup vozidel a náhradních dílů od této společnosti. K institutu nespolehlivého plátce krajský soud uvedl, že z povahy věci tento údaj může být do registru vložen až následně, tj. po odhalení a prokázání nesrovnalostí v daňových povinnostech. Dochází tedy ke zpoždění s uveřejněním této informace. Informace o čistém registru však podle krajského soudu slouží jen jako orientační údaj a je třeba jej posuzovat v souvislosti s ostatními specifiky obchodních partnerů. Je odpovědností podnikatele, aby si své obchodní partnery prověřoval. Konkrétní rozsah takové povinnosti je na rozhodnutí každého podnikatele, který musí nést riziko negativních důsledků plynoucích z toho, že obchodní partnery prověřil jen málo či je neproověřil vůbec.

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V části I. kasační stížnosti rekapituluje skutkové okolnosti případu (koupi vozidel a náhradních dílů od společnosti HORIZONWIND, s. r. o., uskutečnění daňové kontroly a následný postup správce daně). V části II. uvádí, že v době koupě vozidel a náhradních dílů nevěděl a nemohl vědět o tom, že společnost HORIZONWIND, s. r. o. je nekontaktní. Není také zřejmé, proč ji správce daně neoznačil za nespolehlivého plátce. Kvůli poslední uvedené skutečnosti byl stěžovatel v dobré víře, že se nejedná o nespolehlivého plátce.

[8] V části III. kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že pokud neunesl ohledně výdajů své důkazní břemeno, měl mu správce daně stanovit daň podle pomůcek. Cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu a namítá, že daňový řád nepřipouští pro stanovení daně podle pomůcek žádné správní uvážení. V části IV. dále uvádí obecné argumenty na podporu svého tvrzení, že daň měla být stanovena podle pomůcek. Je-li možné stanovit daň podle pomůcek pouze v případě, při kterém je možné označit podstatnou část účetnictví za nevěrohodnou či neprůkaznou, dochází tím ke zvýhodnění daňového subjektu oproti jinému, jenž pouze neunesl důkazní břemeno. Závěrem této části namítá, že se setkal s případem, kdy jiný správce daně stanovil jinému daňovému subjektu daň podle pomůcek při zjištění nesrovnalostí ve skladové evidenci a přihlédl k tomu, že zboží bylo koupeno za obvyklou cenu.

pokračování

[9] V části V. kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje, že v daňovém řízení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2015, č. j. 5 Afs 162/2014 – 27, podle něhož při výběru daní nelze vycházet jen z fiskálního zájmu státu, cílem musí být vybrání daně ve správné výši. Též poukazuje na to, že žalovaný nerozporuje, že stěžovatel musel nést nějaké výdaje na pořízení zboží. Pokud by byla stanovena daň podle pomůcek, byla by stanovena ve správné výši. Závěrečná část VI. kasační stížnosti pak obsahuje návrh (petit) výroku rozhodnutí.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je nepřipustná.

[11] Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí tvrzení, která sám podřadil pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem), ve skutečnosti však kasační stížnost neobsahuje žádnou polemiku se závěry krajského soudu. Jak plyne z výše uvedené rekapitulace vypořádání žalobních námitek v napadeném rozsudku a tvrzení uvedených v kasační stížnosti, stěžovatel jen opakuje či parafrázuje svoje žalobní argumenty (jež byly v zásadě jen jinak prezentovanými odvolacími argumenty). Přitom nijak nereaguje na odůvodnění napadeného rozsudku.

[12] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Nesměřují-li kasační důvody proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o *jiné důvody*, než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[13] Shora uvedený závěr vyplývá také z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 – 77, č. 2103/2010 Sb. NSS (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že „[k]asační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí, resp. nesměřují proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto takovou kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřipustnost.“

[14] Jak je vyloženo výše, stěžovatel v kasační stížnosti nebrojí proti závěrům krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku ani žádnou z námitek obsažených v kasační stížnosti nelze z hlediska jejich obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatel buď opakuje žalobní argumentaci anebo jen v obecnosti předkládá výhrady k postupu orgánů daňové správy. Za tohoto stavu věci nemůže Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednat, a proto mu nezbyvá, než ji jako nepřipustnou odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Stěžovatel za kasační stížnost zaplatil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední zákona

č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“). Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu